

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-10-27)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1866-10-27)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 84. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030040.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til C. L. N. Mynster.
Viborg, 27. October 1866.*

— — — Hvad „Brand“ angaaer — — troer jeg at maatte sige, hvad jeg strax vilde have sagt: at jeg er ganske enig med Dem, navnlig forsaavidt De ikke veed ret, hvad De skal sige, som jo ogsaa er en Dom. Jeg har læst den anden Gang, og paany fundet Meget, som man maae beundre, Skildringen af Agnes, Samtalerne med Fogden, imellem Klokkeren og Skolelæreren osv.; at frakjende dette Arbeide alt Digterværld, gaaer dog ikke an, — jeg vil, som De, nævne 4de Act. Men hvad saa det Hele angaaer, saa kan jeg, som de Andre her, der have hørt den ligeledes to Gange, ikke komme videre end til, at det ender som og er heelt igjennem en Gaade; man faaer et uhyggeligt Indtryk, kan ikke komme igjennem liskirken til det, som vel efter Digterens Mening skal være bagved. — — Vilde han vise, at den Vei, Brand gaaer, er den urette, saa maatte han ogsaa vise, hvilken der er den rette, og hvor Afvigelsen begynder, stille Andre ved Siden, som kunde være Repræsentanter for det ægte Christelige. Det. er hverken Doctoren eller Fogden; ligeoverfor dem er Brand i sin gode Ret, om end Doctoren peger paa, hvor det mangler. Agnes alene forslaaer ikke hertil, da hun maae følge paa hans Vei, saa at det dog seer ud, som om den sande conseqvente Christendom bestaaer i at see Herren og s. 85dø. Her er dog en stor Mangel baade i digterisk og religiøs Betydning. Bedre er det ikke, dersom Digteren har havt S. Kierkegaard umiddelbart for Øine (hvorved Helweg maatte faae Ret i at kalde ham „Livets“ og Brand „Digtets Helt“, — og som ved paany at læse sidste Act har paatrængt sig mig, thi her maae man næsten nødes til at tænke paa „Øieblikkenes“ Tid), og har villet skildre hans Undergang; thi saa burde han dog ligefuldt ved sin Skildring give en Forklaring. Nu staaer det Hele som en Gaade, videre kan jeg ikke komme. Og synes De ikke i det Hele, at der i den norske tragiske Poesie mere og mere er en saadan Tendens til det Gaadefulde, Storartede, men Taagede eller liskirkeagtige, som man skal tage sig i Agt for at beundre (f. Ex. Sigurd Slembe)? — — —